

SADAŠNJA

POSVETI IH SVOJOM ISTINOM

I ISTINA

TVOJA RIJEČ JE ISTINA

Izd. 16.

LONDON, ČETVRTAK, 01. VELJAČA, 1900.

Br. 5.

EVANĐELJE O KRALJEVSTVU

W. W. PRESCOTT

JEDNOSTAVAN ŽIVOT OSIGURAVA DOBRO ZDRAVLJE U VAVILONU

Iako je kralj Vavilona promenio ime Danila, i dao mu ime Valtasar, prema imenu svog boga, ipak je njegov karakter ostao nepromenjen, i ostao je odan nebeskom Kralju i principima tog kraljevstva, kao što je zapisom pokazano.

„Ali Danilo je odlučio u svome srcu da se neće kaljati obrokom od kraljevog jela ni vinom koje je on pio; zato je zatražio od nadstojnika nad evnusima da se ne bi morao kaljati. A Bog je Danila uveo u naklonost i nežnu ljubav nadstojnika nad evnusima. I reče nadstojnik evnuha Danilu: 'Bojim se svoga gospodara, kralja, koji vam je odredio jelo i piće; jer zašto da vidi da su vama lica lošija nego kod dece vašeg doba? Tada ćete me navesti da pred kraljem izvrnem opasnosti svoju glavu.'“

Jasno je to da je Danilo razumeo jevanđelje kraljevstva, i kako je stvar jedenja i pijenja bila povezana sa tim. On nije tražio promenu ishrane samo zato što je hrana koja mu je obezbeđena bila drugačija od one na koju je navikao, ili zato što je želeo nešto što bi bolje zadovoljilo njegovo nepce. On je postupao po principu. Saznao je da je „Božje kraljevstvo u vama“, da je on „hram živog Boga“, da „Božji Duh (život) boravi u vama“, i da „ako bilo koji čovek oskrnavi Božji hram, njega će Bog uništiti: jer je Božji hram svet“. Iako je bio zatočenik u vlasti kralja Vavilona, ipak nije zaboravio da je Bog njegov Kralj, i da principi njegovog kraljevstva treba i dalje da vladaju u njegovom životu. Test je došao po pitanju hrane i pića. Treba li slediti ishranu propisanu od kralja Vavilona, ili onu propisanu od nebeskog Kralja? Osnova na kojoj je zasnivao svoj izbor otkriva pravi odnos između hrane i karaktera, i pokazuje kako možemo raditi sa Bogom ili protiv njega u njegovom planu da obnovi svoj lik u nama, i da nas tako opet postavi u vlast nad delima njegovih ruku.

Bog je stvorio telo kao mesto prebivanja za um, živi hram, „zadivljujuće napravljen“.

Um je trebao da vlada telom, koristeći njegove udove kao svoje slugе da čine njegovu volju. Tako je Božanska priroda otkrivena u telu, i čovek je delio vlast sa nebeskim Kraljem, zato što je bio član carske porodice, i carska krv (Kraljev život) bila je u njemu. „Krunisan je slavom i čašću“, i bio je obdaren kraljevskom silom u samom karakteru koji mu je dat. Žezlo pravednosti bilo je žezlo njegovog kraljevstva.

Tako je njegova vlast zavisila od njegovog karaktera, i nije bila proizvoljan dar odvojen od njega. Preko gubitka karaktera vlast je izgubljena; „jer svi su zgrešili i lišeni su (fali im) Božje slave (karaktera)“. Rim. iii 23. I prema tome „sada još ne vidimo da mu je sve podloženo“. Jevr. ii 8. Delo Jevanđelja je to da vrati čoveku kraljevski karakter, i da ga tako dovede nazad na njegovo mesto vlasti. Ovo je ostvareno darom pravednosti, pravim žezlom kraljevstva, „i to pravednošću Božjom preko vere Isusa Hrista prema svima i na svima koji veruju“. Međutim ova pravednost je samo Gospodnji sopstveni život u njegovoj čistoti, baš kao što je prvi put dat čoveku kada je Bog „udahnuo u njegove nozdrve dah života“. Prihvatiti verom dar Božje pravednosti je prema tome da se prihvati njegov život, prepoznajući ga kao njegov život, i pokoravajući mu se, tako da to može biti „Bog koji deluje u vama da hoćete i činite“. Sada možemo saradivati sa Bogom u njegovoj nameri prihvatanjem ovog dara njegovog života kako nam dolazi u svojoj punoj snazi i čistoti, ili možemo delovati protiv ove namere odbijajući život sveukupno, ili, postavljanjem raznih prepreka na putu njegovog delovanja u nama. Ne možemo dati život, ali ga možemo uzeti. Ne možemo spasiti sebe, ali možemo efektivno sprečiti Gospoda da nas spasi. Ne možemo ponovo postaviti sebe na presto, ali možemo sprečiti Gospoda da učini tako.

Telo, dom uma, „hram Svetog Duha“, je bilo postavljeno u našu brigu, sa punim uputstvima od Stvoritelja što se tiče tretmana koji treba da mu damo. Toliko je blizak odnos između uma i tela da oni reaguju jedno na drugo, i stanje jednog ima izražen efekat na drugo. Prema tome, kako bi telo, i um kroz telo, mogli biti ispravno hranjeni, sam Bog je na početku propisao ishranu, jednostavnu a i pak raznovrsnu, pomoću koje njegov sopstveni život može biti dat čoveku. „I reče

Bog: 'Evo, dao sam vam sve biljke, koje su po celoj zemlji, i svako stablo na kojem je njegov plod koji donosi seme: to će vam biti za hranu.'“ Gen. i 29. Ova ishrana je hranjiva, ali ne stimulatívna; i iako je prokletstvo bolesti i smrti na svim stvarima na zemlji, ipak njegovi efekti na voću i žitaricama su toliko očigledni, kada se uopšte pojave, da lako mogu biti izbegnuti.

Tako je ishrana propisana od nebeskog Kralja za one koji treba da dele vlast sa njim čista i neuprljana, i može se održavati takvom, čak i pod prokletstvom; ne rasplamsava niti hrani vatre strasti, i tako ne otežava držanje tela pod kontrolom, i dovodi ga u pokornost; ne daje uprljan život, niti opterećuje sistem otrovima koji su nastali u drugim živim organizmima ispunjenim bolešću; ne skrnavi hram tela.

Nije tako sa ishranom obezbeđenom od kralja Vavilona. Njegova hrana je sačinjena od „delikatesa“, tih tajanstvenih i komplikovanih jela koja iskušavaju apetit do preterivanja, i donose teške terete na delikatnu, živu mašineriju. Njegovo vino, umesto da bude čista krv od grožđa, pretvoreno je u vatrenu tečnost koja „ujeda kao zmija i ubada kao otrovnica“. Postoji jednako velika razlika između dva jelovnika kao između dva kraljevstva.

Danilo je razumeo sve to, i tako je „odlučio u svome srcu da se neće kaljati obrokom od kraljevog jela ni vinom koje je on pio“. Sada dolazi praktična teškoća. Kao odgovor na Danilov zahtev da se ne oskrnavi, nadležni oficir kaže: „Bojim se svoga gospodara, kralja, koji vam je odredio jelo i piće.“ Test je jednostavan. Dva kralja i dva kraljevstva su dovedena u direktno suprotstavljanje. Sluga kralja Vavilona se boji svog gospodara kralja, a sluga nebeskog Kralja se boji svog gospodara Kralja; ali vrsta straha je jednako različita u dva slučaja, kao što su dva kralja. Da li će principi Vavilonskog kraljevstva nadvladati nad principima nebeskog kraljevstva?

Naravno oficir, kao i mnogi moderni zašgovornici „obilne ishrane“, misli da bi efekti takvog načina života kao što je izabran od Danila bili odmah vrlo izraženi na licima koja bi bila „lošija“ nego druga, i tako bi on sam bio doveden u nevolju; jer narav kralja Vavilona je upravo onakva kakva se može očekivati od prirode njegove ishrane, i kada izgubi

svoju glavu¹ i postane „besan i vrlo gnevan“ podređeni koji je napravio prekršaj će verovatno takođe da izgubi svoju glavu.

Međutim Gospod je poslao Danila i njegove drugove u Vavilon da mogu objaviti Jevanđelje Božjeg kraljevstva na kraljevom dvoru, i tako „u celom svetu za svedočanstvo“. Oni nisu proizvoljno izabrani za ovo delo. Da je sav narod bio veran principu kao što su oni bili, ne bi bilo potrebno dati Jerusalim u ruke kralja Vavilona kako bi Jevanđelje kraljevstva moglo biti prošireno svuda. Ovi mladići su imali Božje kraljevstvo u njima, i poznavali su svog Kralja. Verovali su da su principi kraljevstva tačni, i da će se opravdati kad god im je data prilika. Bili su voljni da prihvate test predložen od oficira, i da se uzdaju u Boga za rezultat.

„Tada Danilo Amelsaru, koga je nadstojnik nad evnusima postavio nad Danilom, Ananijom, Misailom i Azarijom, reče: ‘Pokušaj sa svojim slugama, molim te, na deset dana; neka nam daju jesti mahunasto povrće, a za piće vodu. Neka se tada pred tobom proveri naš izgled i izgled dece koja jedu obrok od kraljevog jela pa postupi sa svojim slugama prema onome što vidiš.’ Tako se on složi s njima u pogledu toga i iskuša ih na deset dana. Po svršetku tih deset dana oni su izgledom bili lepši i ugojenijeg tela nego sva deca koja su jela obrok od kraljevog jela. Tako Amelsar ukinu obrok njihovog jela, i vino što su ga trebali piti, i dao im je mahunasto povrće.“

Hrana koju je ovaj hebrejski zatočenik tražio za sebe i svoje drugove praktično je bila ono što je sada smatrano ispravnom ishranom za zatvorenika kada se podvrgava kazni, hleb i voda. Pravi principi su dovedeni u „zbrku“ od kralja Vavilona, i najbolja ishrana je obezbeđena za njegove zatvorenike kada su u sramoti, dok je ona koja je stvarno bila najsiromašnija, najsmrtonosnija, obezbeđena za njegov sopstveni sto. Tako su ljudi ubeđeni da izaberu smrt umesto života, i stigma je stavljena na ono što je stvarno dobro.

Međutim Bog postavlja svoj pečat na svoje sopstvene principe prava i istine. Život u svojoj jednostavnosti i čistoti ima veću silu da izgradi nego kada je opterećen težinom beskorisnih i otrovnih dodataka. Kada se Božja slava ima u vidu u jedenju i pijaču, a vera u Boga i principe njegovog kraljevstva kontroliše zahteve izopačenog apetita, tada je put otvoren za Gospodnju lepotu da se pojavi na nama, dok on razrađuje u formi i osobini svoju izvornu ideju o čoveku, „obličje nevidljivog Boga“.

Ali naravno neki će pitati nije li ova izvanredna promena u izgledu Danila i njegovih drugova bila čudesna, pre nego što je

bila prirodan rezultat njihove ishrane. Međutim šta je čudo? Ono nije zbrka prirodnog zakona, već samo otkrivanje prirodnog zakona sa manje ili više očiglednim zanemarivanjem elementa vremena, kako bi razrađivanje Božjih sredstava moglo biti jasno shvaćeno. Priroda nije samo bezlična sila. Prirodni zakoni su samo posmatrana metoda Božjeg uobičajenog i stalnog delovanja u donošenju definitivnih rezultata. Kada bi naglasio činjenicu da „snaga pripada Bogu“, i da je on u svojoj sopstvenoj ličnosti iza onog što je nazvano prirodni zakoni, tada on ponekad povlači u stranu zavesu, stavlja uzrok i efekat u njihovu pravu vezu, bez obzira na uobičajeno vremensko ograničenje, i mi imamo ono što se naziva čudesnim rezultatom.

Tako je i u iskustvu Danila i njegovih drugova. Gospod je na početku dao najbolju ishranu čoveku. Kralj Vavilona je nije poboljšao. Kada je primljena verom kao besplatan dar Božjeg sopstvenog života osmišljena je da učini nekog „ugojenijim i lepšim u telu“ nego sva deca koja učestvuju u Vavilonskoj ishrani. I tako je jevanđelje zdravlja propovedano. Celo pitanje kraljevstva je dovedeno na test u ovom slučaju u pitanju pravih principa jedenja i pijače. Danilo i njegovi drugovi su bili nepokolebljivi u svojoj odanosti svom kralju, i Bog je poštovao njihovu odanost i dao je nesumnjivo svedočanstvo o nadmoćnosti njegovog sopstvenog obroka održavanje čovekovog života nad izopačenjem tog obroka od kralja Vavilona.

Istina je večna. Ova lekcija je sadašnja. Neuspeh prvog Adama je otkriven u njegovom prihvatanju kao hrane od neprijatelja ono što mu je Gospod rekao da će izazvati smrt. Sinovi Izraelovi su učinili isti neuspeh na svom putu do obećane zemlje. Hrist je osvojio gde čovek nije uspeo, i tako je osigurao pobjedu svakom koji će je prihvatiti. U ovim završnim danima, upravo pred dolazak Kralja, upozoreni smo protiv opasnosti „proždrljivosti i pijančenja“. Pravo jevanđelje o kraljevstvu je Božja sila da nekom da pobjedu nad apetitom, da mu da samokontrolu, i da ga tako zaista učini kraljem, iako je on neko vreme na teritoriji kralja Vavilona. Celo iskustvo Danila, kao što je zabeleženo u ovoj knjizi koju proučavamo, izrasta iz njegove vernosti principima Božjeg kraljevstva, kao što je otkriveno u ovom poglavlju, i očigledna je pouka za sva vremena.

¹ Izgubiti svoju glavu pored bukvalnog značenja na engleskom znači i iznervirati se, i onda u istoj rečenici Preskot govori da će i kralj i podanik da izgube glavu. Kralj figurativno tako što će da se iznervira, a podanik bukvalno tako što će kralj da ga ubije. – prim. prev.